

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Append. Voluptates huius vitæ spernendæ, gaudia futuræ inquirenda. De illo quinque monita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Enchiri-
dij Par-
vulorū.
Lib. 1.

sponso teipsum servans, & in
eo solatia tua constituens.

A P P E N D I X.

*Voluptates hujus vita spernenda,
gaudia futura inquirenda. De
illo quinque monita.*

1. Fuga seculi, & vanitatum mundi.
2. Carni impure voluptas deest animæ digni-
tatem, Deiq; beneficiis reddit indignam.
3. Patria celestis amanda est, non ista peregrina-
tionis regio.
4. Licita est tamen moderata & cauta mentis
relaxatio ad laudem Dei assumpta.
5. Temperantia & sobrietas in vitæ sum pia
praxi.

1.
Vanitas
varia se-
culi con-
temnen-
da præ
divinis
oblectatio-
nibus.

Monet hoc præceptum, ut
fastum, gloriam, favorem,
honores, pompas, possessiones,
divitias, spectacula, lusus, jocos,
vaniloquia, & nugas hujus sæcu-
li, fœdasque carnis delicias con-
temnamus, nos ipsos in solo Deo
rebusque divinis oblectantes.

2.
Carnalis
voluptas
indigni-
tatis &
impuri-
tatis.

Profectò qui animæ suæ ad
imaginem Dei creatæ dignitatem
& ingenitam pulchritudinem di-
ligentiùs considerat, impuris, car-
nis voluptatibus non facile se de-
det; sciens per illas animam ra-
tionalem fœdari, & decorem ge-
nuinum amitti. Idem qui be-
neficia à Deo sibi impensa sedulo
recogitat, quomodo poterit erga
illum tam ingratus esse, ut peccat-
orum sordibus eum offendere

* Bene-
ficia Dei
erga nos
faciunt,
ut ani-
ma ve-
luti spon-
sa sese

non metuat? * Quomodo non
sefe immaculatum illi servare stu-
debit, à quo benignissimè condi-
tus, misericordissimeque redem-
ptus est? à quo custodiam Ange-

licam, & omnia tam spiritui quam
corpori necessaria, à prima ætate
accepit, accipitque quotidie? à
quo sic protegitur, sic governa-
tur, sic fovetur die ac nocte, quasi
ceterorum omnium oblitus ipse
Deus, curam ejus solius gereret?
à quo denique ad vitam æternam
gratuito electus ita diligitur, ut
sine illo ipse beatus esse nolit? Ni-
mis æquum est, ut tam bono Deo,
tam dulci animarum nostrarum
sponso, integram cordis purita-
tem (quantum in hac vita licet)
servemus. Tam liberalis bene-
factor, tamque ardens amator
omnino redamandus est: propter
eum transitoria omnia despicien-
da sunt.

Nos peregrini & exules hic su-
mus: quare non infimis istis in-
hærere, nec ea perversè amare, sed
patriam nostram, patriam cele-
stem requirere, & ad æterna bona
suspirare debemus. Neque enim
propter præsentem, sed propter
futuram vitam Christiani su-
mus.

Licet quidem est, jucunda
aliqua pro loco & tempore pia
intentione interdum proferre, re-
creationemque externam con-
gruam ad Dei honorem admitti-
re: sed summâ diligentia modus
servandus est, ne aut per nimiam
aut per minus castam relaxatio-
nem, harmonia interioris homi-
nis dissolvatur, & cordis puritas
lædatur.

Cum necesse sit singulis diebus
cibo potuque uti, in gustibus à
plexis-

In vita regule septem.
 plerisque superari difficilius solet, quàm cetera cordis vitia. Vigilet igitur vir spiritualis in quotidiana adversum gulam pugna:

1. Oratio ad cibum.
2. Modestia in manducando.

3. Discretio in modo.

4. Morositas in appetitu gule.

5. Mensura refectio.

6. Correctio sui, sine avaritate.

1 & Dei auxilium sedulo imploret, ne vincatur. 2 Indecentem aviditatem, turbulentamque cupiditatem inter edendum etiam in simplicibus escis frenet, ipsum cibum modestè sumens, & eum honestè sensimque mandens.

3 Rationabilem corpusculi refectioem, non autem voluptatem quærat: 4 & quamvis delectationem terrenam sentiat (sine qua refectio corporalis ab homine famente vel sitiente nequaquam sumitur) non tamen eidem delectationi inhæreat, neque eam ad intima sua admittat. Non, inquam, ob id manducet aut bibat, ut carnis concupiscentijs inferviat, & prava desideria expleat, sed ut naturam juvet, ei que satisfaciat. 5 Excelsû diligenter vitet, ne cibo prægravatus reddatur ineptus ad interna exercitia. 6 Verûtamen si ipse minùs fortè attentus metas debitæ continentie paululum prætergressus fuerit, non sit nimium pullanimis: sed ad Deum confugiens, culpam humiliter agnoscat, veniamque ab eo postulet: & innovato sancto proposito, confidat in illius benignissima pietate. Paucos invenire est, quorum spiritum non aliquantulum gravet aut præpediat cibus sumptus, dum in stomacho concoquitur: sed citra vitium crapulæ id accidere potest.

7 Qui piè secum retractat atque recogitat, Dominum Jesum fel & acetum pro nobis gustasse, faciliùs gulæ illecebras spernit, faciliùs deliciosis escis ac potibus carere potest, atque ipsa deliciosa edulia æquè temperanter & inculpatè sumit, sicut minùs sapida ac vilia.

Enchiridij Patrum vulgari Lib. 1.

7. In Christi fel & acetum buccellæ intingat. Ioan. 19.

DOCUMENTVM XII.

Paupertas & simplicitas.

PAUCIS contentus esto, & simplicibus delectare: memor paupertatis quam pro te assumpsit, tibi que commenda vit Deus tuus. Tu discipulus, ille Magister: tu servus, ille Dominus. Gaudeat discipulus dum imitatur Magistrum: exultet servus, dum sequitur Dominum.

A P P E N D I X.

Sancta paupertatis ingentes divitiae.

Simplicitas in omnibus amplexanda: superfluitas penitus amputanda.

QVI fervet spiritu, & mundum ac seipsum verè contemnit, is superflua, curiosa, & exquisita ad suos usus non requirit: simplicitatem in victu ac vestitu, ceterisque necessarijs diligit: minùs potius quàm amplius habere semper appetit: pro his quæ sibi vel desunt, vel negligentiùs

Simplicitas sine omni superfluitate.